

60. Pula

Festival igranog filma

FILM POD ZVIJEZDAMA

www.pulafilmfestival.hr

Subota, 20. srpnja 2013.

Festivalske novine

1

S Kaštela u Arenu

Zagrebačka banka
UniCredit Group

HYPÖ ALPE ADRIA
S VAMA. UZ VAS. ZA VAS.

ARENA
TURIST

AUTOWILL

Wir leben Autos.

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala

Zdenka Višković-Vukčić

Umjetnički ravnatelj

Zlatko Vidačković

Producentica

Tanja Miličić

Poslovna tajnica

Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa

Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac,
Svetlana Barać, Zvonimir Rumboldt,
Tomislav Fiket, Dado Valentić

Glazbeni program

Sanela Omanović

Za nakladnika

Zdenka Višković-Vukčić

Glavni urednik festivalskih publikacija

Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina

Goran Ivanišević

Redakcija

Iva Cikojević, Janko Heidl, Goran Ribarić,
Lucija Mulalić, Alen Bećirović

Službeni fotografi Festivala

Danko Vučinović, Slaven Radolović,
Manuel Angelini, Matija Šćulac

Lektura

Jelena Đukić Mader

Grafički urednik

Irena Musi

Prijelom

Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška

Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga

Sandra Petrović Dishpalli

Urednik web stranica

Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala

Hrvoje Pukšec

Odnosi s javnošću

Ana Šimunović

Tisk

Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim
novinama dostupan je i na web adresi
www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:

Pula Film Festival

Uspon na Kaštel 2

52100 Pula, Hrvatska

tel: ++ 385 52 393 321

fax: ++ 385 52 393 320

www.pulafilmfestival.hr

info@pulafilmfestival.hr

Umjetnički ravnatelj Zlatko Vidačković

REKORDNO IZDANJE

Poštovani posjetitelji i sudionici
60. Festivala,

Festival igranog filma u
Puli slavi svoju veliku 60.
obljetnicu, potvrđujući tri svoja
primata: najdugovječnijeg
i najposjećenijeg festivala
nacionalnog filma na svijetu,
te najposjećenije kulturne
manifestacije u Hrvatskoj.
Visoku posjećenost od 78 tisuća
gledatelja, koja se prije jednog
desetljeća činila neostvarivim
ciljem, postigli smo upornim i
sustavnim radom i razvitkom
festivala u svim segmentima, od
organizacijskih i tehničkih do
promotivnih i programske.

Obljetnicu obilježavamo
cijelim nizom projekata
ostvarenih u suradnji s našim
partnerima: retrospektivama
na HRT-u i Klasik TV-u (sa 60
filmova), poštanskom markom,
izložbama povijesne grade,
plakata, fotografija i karikatura,
znanstvenim skupom i zbornikom
radova, sveučilišnim seminarom
te okupljanjem i panel diskusijom
s redateljskim i glumačkim
zvjezdama iz povijesti Festivala.

Nikad bogatiji Nacionalni program
predstavit će čak 24 filma, od
čega 14 u Glavnoj sekciji i 10 u
Sekciji manjinskih koprodukcija, a
prikazat ćemo i odabrane kratke
igrane filmove mladih hrvatskih
autora. Tako veliki broj filmova
rezultat je ne samo povećane
produkциje po javnim pozivima
HAVC-a, nego i jačanja nezavisne
i televizijske produkcije igranog
filma.

U mjesecu ulaska Hrvatske
u punopravno članstvo
EU, Medunarodni program
Europolis posvećen je upravo
Europskoj uniji, a donosi 30
filmova iz svih zemalja EU, od
čega 12 dugometražnih i 18
kratkometražnih. Kvalitetu ovog
programa prepoznao je i program
MEDIA Europske unije, u koji
smo uključeni od ovog proljeća, i
smatramo to velikim priznanjem
13 godina dugom radu na
programu europskog filma.

U izboru europskih filmova i dalje
ističem privrženost kvalitetnom
žanrovskom filmu, koji je na
medunarodnim festivalima
nažalost prečesto u drugom
planu i smatran manje vrijednim
od teških i hermetičnih drama.
Drago mi je da je pulska publika
prepoznala taj program koji 15
dana puni slikoviti pulski Kaštel i
kino Valli.

Uživajte u filmovima!

PAMTI LI UOPĆE TKO PULU BEZ FILMSKOG FESTIVALA?

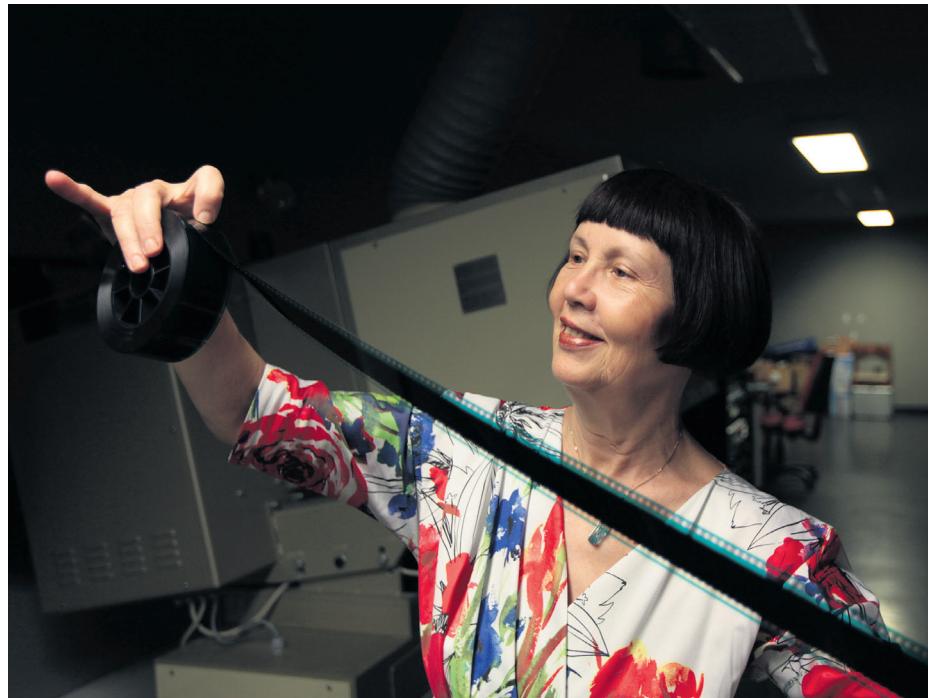
60 godina nam je kao – oduvijek.
Ne možemo (i ne želimo)
zamisliti pulsko ljeto bez filmova
– povezanost filma i grada
duboko se i trajno ukorijenila u
samu potku Pule.

Gdje početi s pisanjem sažetog pregleda duge povijesti filmskog festivala kojem u Hrvatskoj nema premca?

Jedna je ideja polovicom prošlog stoljeća zaiskrila u viziji Marijana Rotara, od tada svakog srpnja Pula postaje prirodno susretište onih koji stvaraju i onih koji gledaju film. Petsto neprospavanih noći, tisuće i tisuće filmova, stotine tisuće gledatelja pod nebrojivim zvjezdama.

Osjećam i prisutnost Martina Bizjaka, direktora Festivala od kojeg sam naučila ono što sam imala i prilike primjeniti od 2007. u svojstvu ravnateljice. Bizjak 1974/5. vraća Festival i organizacijski iz Beograda u Pulu, reformira, razvija i nanovo pozicionira Festival u zemlji i svijetu, a bit će zabilježen i kao „direktor s najdužim stažem“ – okruglo 10 Festivala.

Bila sam u dvorani INK-a kad je 1991. zbog početka rata u znak protesta protiv nasilja 38. festival i otkazan. Međutim, ni te teške devedesete nisu dokinule filmsku umjetnost u Hrvatskoj, dapače – upravo su tih godina stasali redatelji koji danas čine okosnicu domaćeg filma. 48. festival 2001. pamtim po tomu

što je najavljen međunarodni program koji je od 54. festivala 2007. definirao svoje prirodno okružje na pulskom Kaštelu. Posebno pamtim trenutak kad smo 18. srpnja 2008. proslavili 55. festival otvarajući vrata novoobnovljenog i suvremeno opremljenog Kina Valli.

Ovaj će jubilarni festival biti zabilježen u narednoj povijesti i po digitalizaciji Kina Valli i Arene (projektor namijenjen za projekcije filmova na šest hrvatskih festivala). Ukoliko filmski festival smije nešto zaželjeti sebi za rodendan, to su filmovi. Dvadeset i četiri filma u domaćoj (ko)produkциji najbolji je mogući rodendanski poklon Festivalu koji je tijekom svojih šezdeset godina dokazao kako je jednostavno – neponovljiv i nezamjenjiv. Hrvatski filmaši su

nam već sad ispunili najvažniju želju.

Filmska jutra, popodneva i noći prate mnogobrojni popratni programi; raznožanrovski glazbeni, svevremenske izložbe, radionice za djecu i mlađe. Na taj način održavamo obećanje – Pula petnaest dana udiše i izdiše Festival zajedno sa Vama.

Zahvaljujem Ministarstvu kulture i HAVC-u, Gradu Puli i Istarskoj Županiji, partneru, donatorima, sponzorima, ustanovama, poduzećima i medijima, te svim suradnicama i suradnicima.

Zahvaljujem autorima i filmskim djelatnicima i svim onima koji su na bilo koji način sudjelovali u pisanju ove povijesti.

Dobrodošli na 60. festival igranog filma u Puli!

NAKON DESET GODINA

Danas nam je Hrvatska neka vrst uzora za to kako bismo trebali organizirati kinematografiju u Sloveniji, a sjećam se da smo prije deset-petnaest godina mi bili uzor zemljama bivše Jugoslavije. Ali nismo išli u korak s vremenom

razgovarao Janko Heidl

Po čemu pamtite Festival igranog filma u Puli?

Kad sam bio klinac, u osnovnoj školi, često smo ljetovali u Premanturi, pa smo ponekad išli na Festival. Imam lijepa sjećanja – uvijek smo imali sreće da pogledamo dobre filmove. Na primjer, jednog ljeta gledali smo samo *Balkanskog špijuna*, koji je bio jedan od najboljih filmova te godine. Tada je u Puli bilo puno glumaca sa svih strana zemlje, ali sam bio malen i to mi nije puno značilo. Zadnji put sam bio prije desetak godina, a koliko vidim, Festival se opet jako razvio u odnosu na to vrijeme odredene stagnacije devedesetih godina.

Gledate li hrvatske filmove?

Ne mogu reći da baš pratim hrvatsku kinematografiju, ali nekih godina uspijem pogledati dosta filmova. Recimo, bio sam u Puli baš kad je bio prikazan *Mondo Bobo*, koji mi se jako svidio. To je bio zanimljiv film, poprilično neobičan za vrijeme kad se pojavio. Od novijih su me se dojmili *Ta divna splitska noć*, *Crnci*, *Kino Lika...*

Suradnje ex-Yu zemalja uglavnom se ostvaruju pod diktatom međunarodnih koprodukcija. U svojem ste zadnjem filmu *9:06* kao skladatelje angažirali hrvatske glazbenike Juru Ferinu i Pavla Miholjevića, iako je film snimljen u posve slovenskoj produkciji.

Jako mi se svidjelo kako su rješavali neke scene u *Kinu Lika* Dalibora Matanića, pa sam zamolio da viđim još neke filmove za koje su radili glazbu i svidjelo mi se kako razmišljaju i koju vrstu glazbe skladaju. Suradnja je bila odlična, za glazbu u *9:06* dobili su slovensku nagradu

Vesna i siguran sam da ćemo opet raditi zajedno ako dobijem priliku snimiti novi film.

Kako biste ocijenili situaciju u slovenskoj kinematografiji?

Situacija je u slovenskoj kinematografiji teška. U zadnje dvije - tri godine izgubili smo pedeset posto svih sredstava namijenjenih našem Filmskom centru, tako da se snima sve manje filmova. Sad se priprema Zakon o filmu, koji bi omogućio da se dobiju izvanproračunska sredstva, i nadamo se bi to mogao biti spas. U cijeloj je državi teška situacija i teško je očekivati da će država ulagati u film, ali posebno je tužna priča da film i kinematografija već dvadeset godina stradavaju mnogo više od mnogih drugih. Nijedna vlast i nijedno Ministarstvo kulture nije dosad riješilo taj problem. Recimo, 1991. iz proračuna za kulturu na film se odvajalo sedam posto, a sada se izdvaja dva i pol posto. Svi dobivaju manje novca, ali ni jednoj grani

budžet nije smanjen tako radikalno kao kinematografiji. Danas nam je Hrvatska neka vrst uzora za to kako bismo trebali organizirati kinematografiju u Sloveniji, a sjećam se da smo prije deset-petnaest godina mi bili uzor zemljama bivše Jugoslavije. Ali nismo išli u korak s vremenom. Uglavnom se samo priča o pozitivnim promjenama, a zapravo ih nema.

Opet, filmovi koji se snime imaju određenog uspjeha i uglavnom su prilično kvalitetni.

Da, u zadnjih nekoliko godina snimljeno je nekoliko vrlo popularnih filmova koji su imali više od sto, pa i dvjesto tisuća gledatelja. Imamo i dobrih autora čiji su filmovi prikazani na važnijim svjetskim festivalima. Ipak, s obzirom na smanjenje budžeta za kinematografiju, gotovo bi se moglo reći da je sustav pred raspadom. Potencijala ima, ali se jednostavno snima premalo filmova.

UMJETNOST SE TEŠKO MJERI

Vrlo se dobro sjećam svoje posljednje Pule 1988., zato što sam predzadnji dan sjela u auto i otišla s prijateljima na jedrilicu, a kad smo se raspakirali, pustila sam radio i među nagrađenima na Pulskom festivalu čula i svoje ime i ostala iznenađena

razgovarao Janko Heidl

Imate stan u Rovinju – dopunite li koje ljetovanje u Istri posjetom Pulskom festivalu?

Nasreću, uspjela sam zadržati taj stan, no kad sam na odmoru, izbjegavam sve obvezе, tako da ne idem ni na Brijune vidjeti neku predstavu niti u Pulu pogledati film. Ne nosim računalo, isključim mobitel... Vrlo se dobro sjećam svoje posljednje Pule 1988., zato što sam predzadnji dan sjela u auto i otišla s prijateljima u Biograd na Moru. Ukrcaли smo se na jedrilicu, a kad smo se raspakirali i razmještali stvari, pustila sam radio da nas malo zabavlja muzika. Među nagrađenima na Pulskom festivalu čujem i svoje ime i ostanem pa! Na sve sam moguće načine probala da od Biograda na Moru stignem do Pule u roku od dva-tri sata – bilo je predvečerje, negdje šest popodne – ali to je bilo apsolutno nemoguće, čak i da sam uzela taksi, jer je bilo suviše daleko. Tako sam, sretna i zadovoljna, to ljetu prokrstarila mjesec dana sa svojim prijateljima koje sam na brodu počastila dobrim pićem.

Prije te Zlatne Arene za žensku ulogu u filmu *Aloa – praznik kurvi*

Lordana Zafranovića, nagrađeni ste Srebrnom Arenom 1977. za ulogu u filmu *Ispravi se, Delfina Aleksandra Đurčinova*.

To je priča koja pokazuje kako su ponekad pulske Arene u ono vrijeme bile irelevantne, jer se strašno pazilo na to da se dodjeljuju po republičkom ključu, ravnomjerno, da se održi balans. Nakon te dodjele, ljudi koji su bili u žiriju rekli su mi da su mi htjeli dodijeliti *Zlatnu Arenu*, ali je trebalo dati neku *Arenu* i redatelju filma – koji je to, naravno, zaslužio, možda i više od mene – pa su njemu dali *Brončanu*, a onda meni nisu mogli dati *Zlatnu* nego *Srebrnu* da bi sve to imalo balans. Taj ključ i ti balsansi, eto, često su odlučivali.

Tu ste nagradu primili u Areni?

Da, jer tog ljeta nisam trčala na jedrenje, nego sam vjerojatno ljetovala u Rovinju, pa je bilo jednostavno doći. Lijepo je primiti nagradu pred tolikim auditorijem, to je lijepa večer i taj osjećaj drži možda još par sati ujutro, ali život ide dalje. A nagrada ne jamči da ćete potom raditi više i bolje. Kod mene je uvijek bila tradicija da mi je stanka u filmskom radu proporcionalno velika nagradi

koju dobijem. Što veća nagrada, to veća stanka. Prije dvije godine dobila sam nagradu *Pavle Vuisić* za životni doprinos u kinematografiji. Ta mi je nagrada strašno važna zbog toga što ju je dodijelio žiri koji su činili Mira Stupica, Mira Banjac i Bogdan Diklić. Ona mi puno znači zbog toga što su ti zahtjevni ljudi koje iznimno cijenim, ljudi veoma oštros kriterija uopće razmišljali o meni, i to na takav način. Naravno, nastupila je čuvena pauza od dvije godine u kojoj nisam ništa snimila. Sad sigurno stiže neka dobra ponuda, osjećam to. A općenito mislim da bi trebalo ukinuti nagrade u umjetnosti, jer je umjetnost strašno teško mjeriti.

Unatoč tome članica ste međunarodnog žirija i dodjeljujete nagradu na ovom festivalu.

Ali to je lakše, jer smo nas troje s ex-Yu prostora, a filmovi su europski i nema ni trunke pristranosti koja se uvijek provuče i podvuče kad su u pitanju ljudi koji su vam bliski i koje poznajete. I onda još steknete nepotrebne neprijatelje. Ovdje toga neće biti jer su to ljudi koje ne poznajemo i čiji se životni putevi vjerojatno nikad neće ukrstiti s našima.

IZ SARAJEVA U PULU

Na svu sreću, hrvatska kinematografija sad ima dovoljan broj naslova da to može biti ozbiljan festival. Četrnaest filmova jako je puno i rekao bih da je na našem govornom području Hrvatska vrlo pozitivan primjer toga da opseg produkcije može biti tolik da opravda smisao nacionalnog festivala

razgovarao Janko Heidl

Kakve Vas uspomene vežu uz Festival igranog filma u Puli?

Godine 1995., još je bio rat i spremala se Oluja, bio sam na Festivalu s filmovima koje smo radili u ratu u Sarajevu i za njih smo dobili Zlatnu Arenu. Volio bih da nisam na taj način zaradio Arenu, da sam radio neke druge filmove, ali bilo je kako je bilo. To su bili filmovi Sarajevske grupe autora (SAGA) čiji je začetnik bio Ademir Kenović, oko kojeg su se okupile tri generacije filmaša, a cijeli rat snimali smo dokumentarne filmove. Svaki smo dan izlazili na ulicu i slikali život grada pod opsadom. Ne znam zašto, ali to nam je bilo dozvoljeno, a čak smo bili oslobođeni svih vrsta vojnih obaveza, što je za takve ratne okolnosti ogromna stvar. Netko je shvatio da je bolje da mi snimamo te filmove, koji nisu bili ni vojni, ni propagandni nego o svakodnevnom životu ljudi. Ti su filmovi dobili dosta nagrada i činjenica je da su imali utjecaja na razumijevanje života ljudi u opkoljenom gradu i situacije rata u BiH na suštinski, točniji način. Iz njih se moglo shvatiti da se ne radi o matematičkom zbroju političkih okolnosti nego o stradanju ljudi s imenima i prezimenima, da je riječ o torturi, o užasnom životu. Dolazak ovamo bio mi je vrlo zanimljiv jer sam iz Sarajeva izlazio putevima koji danas zvuče vrlo egzotično, a meni su u to doba bili posve normalni. Velik problem izbio je kad sam posjetio prijateljicu u Sloveniji pa sam na slovenskoj granici doživio neugodnosti kakve nisam imao na drugim granicama, ali i vrlo pozitivno iskustvo s hrvatske strane, kad su hrvatski graničari

davali garancije da će se iz Slovenije vratiti natrag na Pulski festival. Sve mi je to ostalo u sjećanju kao vrlo živopisno i ugodno iskustvo. U trenutku kad je stvaranje Pulskog festivala kao festivala nacionalnog filma još bilo u povojima, političkim i drugim nedoumnicama, netko je prepoznao važnost naših filmova i osjetio potrebu prikazati ih u takvom kontekstu. Za mene je to bilo vrlo ohrabrujuće.

Nedoumice su u međuvremenu riješene i danas je Festival jasno profiliran.

Profil Pulskog festivala kreirao se profiliranjem hrvatske kinematografije. Na svu sreću, hrvatska kinematografija sad ima dovoljan broj naslova da to može biti ozbiljan festival. Četrnaest filmova jako je puno i rekao bih da je na našem govornom području Hrvatska vrlo pozitivan primjer toga da opseg

produkcije može biti tolik da opravlja smisao nacionalnog festivala.

Može li se stanje u hrvatskoj kinematografiji usporediti sa situacijom u Bosni i Hercegovini?

Mi, naravno, ne možemo sastaviti četrnaest igranih filmova, ali kinematografska situacija u BiH i dalje je puno bolja nego što nam je ekonomsko-politička situacija. Kao što je bilo i tijekom rata u radu spomenute grupe SAGA, filmaši su u svemu daleko ispred države. Da je kinematografija BiH direktno ogledalo ekonomsko-političke situacije, mislim da ne bismo imali nijedan film, a ako bismo imali, to bi bio neki nacionalistički pamflet. Nemamo, dakle, puno filmova, ali u toj maloj produkciji obično napravimo jedan reprezentativan film godišnje koji se prikazuje na važnim festivalima.

Izložba: Festivalska Pula

443 FILMSKE NOĆI

Izložba Festivalska Pula organizirana je u suradnji Javne ustanove Pula Film Festival, Povijesnoga i pomorskog muzeja Istre – Museo storico e navale dell'Istria i Hrvatskog državnog arhiva. Cilj je tog zajedničkog projekta obilježavanje 60. obljetnice održavanja prve Revije domaćeg filma (1954) u Areni.

Riječ je o godišnjoj filmskoj manifestaciji čiju povijest određuju dvije neizostavne komponente – nacionalni karakter festivala i Arena, kao filmsko gledalište na otvorenome.

Tijekom šest desetljeća održavanja Filmskog festivala u Puli, kroz ukupno 443 filmske noći održano je 1513 projekcija domaćih i 249 inozemnih filmova.

Bez obzira na sve promjene koje je proživio i nadživio Festival igranog filma u Puli, njegova je publika najveća konstanta. Pulaska je publika tradicionalno odana svom Festivalu, koji je postao dio gradskog tkiva.

Izložbom Festivalska Pula željeli smo prikazati crtice iz povijesti najstarijega i najposjećenijeg hrvatskog festivala, njegov utjecaj na život u Puli i njezine gradane, značaj Festivala igranog filma za Pulu i Istru te ulogu koju on ima

u domaćoj filmskoj proizvodnji na nacionalnoj, ali i europskoj razini. Takoder nam je bio cilj ukazati na važnost, bogatstvo i izuzetnu vrijednost cjelokupne sačuvane grade o povijesti Festivala igranog filma u Puli, koja je do danas ostala sačuvana u različitim institucijama i privatnim zbirkama.

Gordana Milaković i Lana Skuljan Bilić, autorice izložbe

Fotografije:

1. Reklame za 15. FJIF, 1968, snimio D. Ćurić, Povijesni i pomorski muzej Istre (gore lijevo)
2. Festivalska blagajna, 1954, Zbirka Rotar (dolje lijevo)
3. Predsjednik Tito i glumica Sofija Loren na Brijunima, 1969, snimio P. Ladavac, Zbirka Ladavac (dolje desno)

60.Pula

Festival iigranog filma
Pula Film Festival

- FILM POD ZVIJEZDAMA
FILM UNDER THE STARS
- www.pulafilmfestival.hr

Simon Čudotvorac

Majstori

Sv...

Obrana i zaštita

Nije sve u lovi...

Šuti

Visoka modna napetost

Oproštaj

Nacionalni program

RAZBIJANJE MACHO MORALA

razgovarala Lucija Mulalić

Odakle ideja za nastanak filma *Posljednja utakmica*?

Dolazim iz katoličke zemlje i odgojen sam u društvu gdje se moral temelji na katoličkim vrijednostima. Kada sam prvi put posjetio drugu katoličku zemlju, bio sam zbumen kad sam otkrio kako su stavovi prema muškom položaju u društvu preuveličani i prenaglašeni. Kubu sam prvi put posjetio 1999. godine i uvidio koliko je devastirana. Kao i sve uništene zemlje, bio joj je potreban novac te sam otkrio da se ondje može kupiti i napraviti gotovo sve ako imate dovoljno novca, pa čak i razbiti njihov macho moral.

Koje je značenje Almodóvarovih filmova u Vašem opusu?

Almodóvar je za nas u Španjolskoj više od filmaša. Njegovo filmsko stvaralaštvo oblik je postmodernog aktivizma koje je utjecalo na sve nas. Almodóvar je bio prvi koji je pokazao homoseksualne likove u španjolskoj umjetnosti te je tako na neki način otvorio vrata – ili ih zatvorio, ovisno o vašem gledištu – prema pričanju odredenih priča. Ipak, *Posljednja utakmica* nije film u kojem se mogu pronaći Almodóvarovi utjecaji, bez obzira na to što ga jako volim kao redatelja.

Tko Vas je onda nadahnuo u Vašem stvaralaštvu?

U utorak sam na Kaštelu pogledao Bertoluccijev film *Ja i ti*, nakon čega cijelu večer nisam mogao zaspati. Film je još jedno u nizu Bertoluccijevih remek-djela; njegove teme, minimalni elementi s kojima se igra i njegov majstorski zanat u stvaranju filmova moraju se uzeti u obzir. U vremenu kada u filmovima vladaju digitalizacija i eksplozije, ovakve minimalne priče zaista vas zaokupe i potaknu na razmišljanje, tako da je

Bertolucci svakako jedan od mojih najdražih redatelja. Trenutno sam pod utjecajem braće Dardenne, što se na neki način može vidjeti i u *Posljednjoj utakmici*. Iako moj film nije dardenneska priča, sniman je na Kubi i nosi karipski štih, utjecaj se vidi u tome što sam pokušao ne izgubiti perspektivu dvojice svojih glavnih glumaca, kamera ih stalno prati i vidimo samo ono što i oni vide. Radim malo totala, kadrovi su gotovo uvijek krupni, a u filmu slijedim svoje likove na gotovo opsesivan način, što bi mogao biti utjecaj alternativnog filmskog stvaralaštva.

Koliko je scenarij za film bio baziran na fikciji, a koliko je temeljen na stvarnim dogadjajima na Kubi?

Film je apsolutno temeljen na stvarnim likovima. Postoje dva arhetipa koja pokušavam portretirati u filmu. Kuba je zemlja u kojoj su gradski i seoski život toliko različiti da ljudi sa sela ne smiju boraviti u gradu, a ako ih ondje ulovi, policija ih kažnjava i šalje natrag. Mladi ljudi sa sela pak žude za odlaskom u grad, no to ne mogu ako ondje nemaju rodake ili bračne partere. Zato je i moj glavni lik, lijepi seoski mladić Yosvani, u vezi s manje lijepom, ali bogatom djevojkicom iz grada. Drugi je arhetip u filmu utjelovio mladić koji nema novca te se zato prostituirala. To je arhetip jer je Kuba još od 19. stoljeća destinacija za seks-turizam. Kada Oliver Stone u *Comandanteu* pita Castra kako to da se broj prostitutki u Havani nakon revolucije povećao za sto tisuća, Fidel mu odgovara kako je to točno, ali da su to ljudi koji sada imaju sveučilišne diplome. To je licemjerje komunizma, koji bi trebao stvarati novog čovjeka, no to se ne dogada. To je arhetip ljudi koji se moraju prostituirati na fizički ili bilo koji drugi način jer trebaju novac, budući da ne mogu preživjeti sa sredstvima koja im pruža kubanski socijalizam.

Gdje ste pronašli glumce?

Kako bih mogao napraviti ovaj film, saznati tko je tko na kubanskoj sceni i kako snimati, na Kubi sam prethodno morao napraviti tri filma. Suradivao sam kao koproducent na filmovima *Ticket to Paradise* Gerarda Chijonae, *Green, Green* Enriquea Pinedae Barneta te na jednom dokumentarnom filmu. Jedna je od poznatih glumica u *Posljednjoj utakmici* Mirta Ibarra, udovica Tomása Gutiérrez Aleae, redatelja filma *Jagode i čokolada*, jednog od najvažnijih kubanskih redatelja. Tu je i Luis Alberto García, takoder jedan od poznatijih kubanskih glumaca. Mladići koji utjelovljuju dva glavna lika odabrani su na kastingu. Govorio sam o lošim stranama komunizma na Kubi, no mogu spomenuti i jednu dobru – ako želite biti glumac, za to se ondje možete školovati već od petnaeste godine, tako da mladi glumci u filmu već imaju dvije godine glumačkog iskustva. Na Kubi postajete odrasli puno prije nego u mnogim drugim zemljama, tako da su ovi mladići već bili pripremljeni za glumački posao. Takvo nešto vjerojatno ne bih dobio u Španjolskoj, gdje mladi glumci nisu toliko uvježbani. S glumačkom ekipom imao sam probe prije snimanja oko mjesec dana. Nismo samo učili tekstove nego smo radili i puno glumačkih vježbi, čime se zaista volim baviti.

Razgovor: Cristian Pascariu, redatelj filma *Godinu dana poslije*

NAKON NESREĆE

razgovarala Lucija Mulalić

Što Vas je potaknulo na nastanak filma *Godinu dana poslije*?

Budući da često putujem, stalno susrećem križeve pored cesta, a svaki od tih križeva ima svoju priču. Odlučio sam ispričati jednu od takvih priča. Iako je moja izmišljena, svakodnevno smo svjedoci mnogo sličnih nesreća u stvarnom životu. U filmu sam naglasio emotivnu razinu priče i sve osjećaje koje proživljavaju udovica i muškarac koji je u nesreći usmratio njezinu muža. Muškarca nisam želio predstaviti kao zlu osobu, već sam pokazao kako i on ima svoju humanu stranu i da se kaje zbog nesreće.

Iako nisam ciljao na to da film bude politički, ima neke elemente toga jer podiže pitanja vezana uz problem

sudstva i kako se ljudi koji počine takve nesreće mogu vrlo lako izvući. Ipak, moj film nije imao cilj propagirati veće kazne i oštire kontrole, već više pažnje kod samih vozača. Film nije ovdje da se zalaže za neku vrstu diktatorske države, već da ukaže na to da bi država trebala štititi sve svoje gradane.

Prvi ste put u Puli na Festivalu...

Drago mi je da sam mogao doći jer su ljudi iznimno topli i puni dobrodošlice. Lijepo je vidjeti ljude koji dolaze u kino pogledati tvoj film. Za mene je odličan osjećaj gledati filmove na otvorenom. To je posebno ugodan i emotivan doživljaj. Kad sam bio dijete, s roditeljima sam odlazio gledati filmove na otvorenom, tako da me ovo na neki način vratilo u djetinjstvo.

Razgovor: Fadi Hindash, redatelj filma *Dvanaesti od Nikad*

DINAMIKA MOĆI U VEZAMA

razgovarala Lucija Mulalić

Što Vas je potaknulo na nastanak filma *Dvanaesti od Nikad*?

Film je proizašao iz moje opsesije s dinamikom moći u vezama. Ta dinamika stalno se mijenja: nekad je tvoj partner onaj slabiji, a nekada si to ti. I u mojoj trenutnoj vezi bilo je izazovno naučiti kako balansirati s tom moći između partnera. Po meni, najbolje je u tom balansiranju biti izjednačen, tako da ako vaš partner pobijedi danas, vi pobijedite sutra. *Setting* filma postavljen je u osamdesete godine jer sam bio nadahnut i vezom svojih roditelja, a i odrastao sam u osamdesetima. Veza mojih roditelja utjecala je na način na koji

gledam na veze. Glavna je poruka filma da ne možete uvijek biti onaj koji vodi glavnu riječ te da ako vidite da pretjerujete u svom iskazivanju moći, popustite partneru u nekim stvarima.

Kako doživljavate Pulski festival?

Zadivljen sam činjenicom da je javnost toliko zainteresirana za filmove. Osim toga, svi su na Festivalu izuzetno prijateljski nastrojeni i atmosfera je zaista pozitivna. Gledao sam i filmove na Kaštelu svaku noć, a čuo sam i da je atmosfera u Areni zaista divna.

MAXtv
FILMOFEEL

NAJBOLJI
PRIJATELJ
FESTIVALA

ČESTITKE FESTIVALU
IGRANOG FILMA U PULI
NA 60. OBLJETNICI!

DIJELIMO STRAST PREMA FILMU!

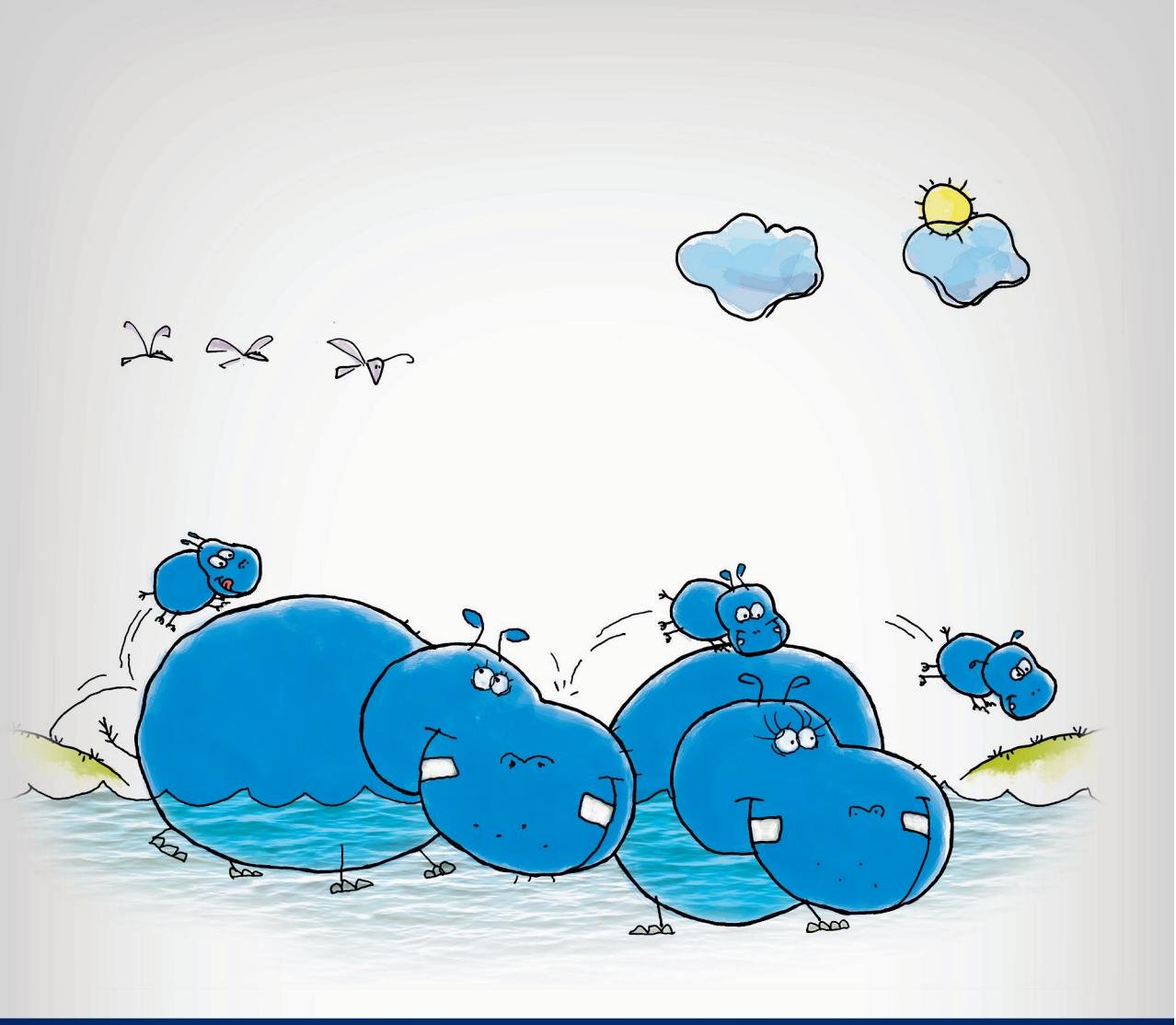
Uživajte u filmovima na festivalu, skenirajte QR code i sudjelujte u nagradnom natječaju! Postanite MAXtv FILMOFEEL i osvojite tablet te druge vrijedne nagrade! Gledajte najbolje i ekskluzivne filmske, informativne, sportske i dječje TV kanale samo na MAXtv-u gdje god se nalazili!

Više o MAXtv usluzi na hrvatskitelekom.hr

ŽIVJETI ZAJEDNO

U SVAKOM TRENUTKU ZA SVAKOGA KLIJENTA.

Supportive. Friendly. Fair. – S Vama. Uz Vas. Za Vas. To je moto Hypo Alpe Adria. Stoga radimo tako da svaki naš klijent uvijek dobije više od očekivane profesionalne podrške.

Više informacija potražite u najbližoj poslovničici.

www.hypo-alpe-adria.hr • info telefon 0800 14 14 • Blog Hypo savjetnik

Posjetite našu Facebook stranicu Hypo banka Hrvatska

Pratite nas na Twitteru @HypoBankaHR

HYPo ALPE ADRIA
S VAMA. UZ VAS. ZA VAS.

ZELENI
PROIZVODI
ZAGREBAČKE
BANKE

Partner
za održiva
rješenja.

ZelenaZona

Zelena zona potiče razvoj zelenog bankarstva za zajedničku održivu budućnost. To je mjesto na kojem građani i tvrtke mogu naći potrebne informacije i educirati se o mogućnostima ostvarivanja ušteda uz donošenje osobnih i poslovnih odluka u skladu s očuvanjem okoliša, zdravim životnim odabirima i afirmativnim društvenim djelovanjem.

www.zaba.hr
www.zelenazona.hr

Svaki dan je novi izazov.
Izaberite partnera kojem vjerujete.

Dobro došli
Zagrebačka banka
UniCredit Group

Jutarnji LIST

Razgovor: Stephanie Assimacopoulou, redateljica filma *Plavi vlak*

razgovarala Lucija Mulalić

Recite nam nešto o svojem filmu *Plavi vlak*.

USPOSTAVITI HARMONIJU

Plavi vlak je simboličan film, koji se može gledati na više razina. Glavna razina prati vezu između narcisoidnog, nasilnog muškarca i žene koja je ovisna o njemu, i ženino postupno oslobadanje od te ovisnosti. Osim toga, film je prepun različitih simbola, poput vode, jednog od glavnih kršćanskih simbola. Tu su također crni i bijeli plesač koji reprezentiraju *yin* i *yang*, koji se mogu vidjeti kako na početku filma pokazuju prekinutu harmoniju, koja se na kraju filma ponovno uspostavlja. Na glavni lik može se gledati kao na andela ili boga, ovisno o kulturi i vjerovanjima

gledatelja. Kako se u filmu nisam htjela ograničavati samo jednom religijom, glavnog lika vidim kao snagu svjesnosti koja postoji u svima nama.

Kako ste doživjeli Pulski festival?

Prvi sam put u Puli i na Pulskom festivalu i zaista sam oduševljena. Organizacija je besprijekorna, i iako još nisam vidjela projekcije u Areni, sigurna sam da će Nacionalni program biti velik dogadjaj za grad. Drago mi je da je moj film pozvan da bude dio ovakvog festivala, a također uživam u prilici da se družim s kolegama filmašima iz cijele Europe.

Razgovor: Anthony Schatteman, redatelj filma *Poljubi me nježno*

LUDA ATMOSFERA NA KAŠTELU

razgovarala Lucija Mulalić

Recite nam nešto o svojem filmu *Poljubi me nježno*.

Na fakultetu sam stalno radio filme, no oni nisu imali mnogo dodirnih točaka s mojim životom te sam dobio savjet da napravim film o nečemu što mi je zaista blisko. Film *Poljubi me nježno* priča je o mom životnom iskustvu. Na film sam prenio odnos s ocem i majkom, iako sam ga upotpunio i s nekoliko klišeja, kako bih priču učinio više *filmском*. Film nije nastao iz prkosa, nego je to moj način da poručim drugima da prihvate ono što jesu.

U početku sam bio prilično u strahu podijeliti nešto tako intimno s drugima, i nije uvijek bilo lako raditi na filmu. Ipak, iznimno sam zadovoljan

jer su reakcije publike zaista pozitivne, a posebno sam sretan jer mi je prišlo mnogo mlađih ljudi koji su sa mnom podijelili vlastita iskustva. Film tako na neki način može služiti i za poticanje više diskusija o temi homoseksualnosti, pogotovo u zemljama poput Hrvatske, gdje ona nije toliko prihvaćena kao što je to u Belgiji.

Vaši dojmovi o Pulskom festivalu?

Ovo je prvi festival na kojem gostujem koji nudi tako jedinstvenu atmosferu. Održati festival na lokaciji poput Kaštela zaista je *ludo*. Na pozitivan način, naravno! Premda neću moći posjetiti Nacionalni program u Areni, siguran sam da će atmosfera i u amfiteatru biti odlična. Također, organizacija je odlična, festivalska

ekipa u svakom trenutku zna gdje trebamo biti i što trebamo raditi, a opet – atmosfera ostaje opuštena.

DANAS NA PROGRAMU

KINO VALLI

MEĐUNARODNI PROGRAM – EUROPOLIS

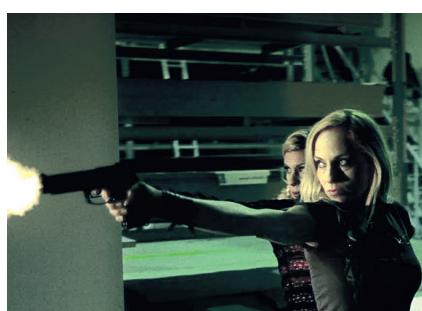
15.00 U kući / Dans la maison
r. Fran ois Ozon, Francuska, drama, 2012, 105', uloge: Fabrice Luchini, Ernst Umhauer, Kristin Scott Thomas
Claude nadahnu  za sadržaj svojih eseja, koji oduševljavaju njegova profesora, pronalazi u životu obitelji školskog kolege...

KRATKA PULA

Hrvatski kratki igrani filmovi

17.00 Jazavci, Luka Tokić, 9';
Kava s d emom, Filip Peruzovi , 5';
Planina, Goran Ribarić, 16';
Susret, Ana Cvitaš, 11';
Why Won't You Hug Your Brother, Goran Odvorovi , 11';
Puške i Barbike, Vedran Marjanovi , 15'

NACIONALNI PROGRAM – MANJINSKE KOPRODUKCIJE

18.45 Najljepša je zemlja moja / Die Br cke am Ibar

r. Michaela Kezele, drama, Njemačka, Hrvatska, Srbija, 2012, 88', uloge: Zrinka Cvite i, Mišel Matičević, Andrija Nikčević
Tijekom rata na Kosovu 1999. godine mlada srpska udovica sakrije ranjenog Albana, svjesna da tako dovodi u opasnost sebe i svoju djecu...

KRATKI FILMOVI EU / MEĐUNARODNI PROGRAM

22.30 kratki film: Nicoleta / Nicoleta, Grčka, Velika Britanija, 20'

Jackie / Jackie

r. Antoinette Beumer, film ceste, Nizozemska, 2012, 97', uloge: Carice van Houten, Jelka van Houten, Holly Hunter
Dvije Nizozemke, sestre blizanke Sofie i Daan, odlaze u Sjedinjene Države kako bi potražile svoju davno izgubljenu majku Jackie...

ARENA

NACIONALNI PROGRAM – GLAVNA SEKCIJA

21.30 Majstori

r. Dalibor Matanić, komedija, Hrvatska, 2013, 75', uloge: Areta  urkovi , Nikša Butijer, Goran Bogdan
Za Keku je zainteresiran serviser lila, što izazove ljubomoru njezina muža Baje. Keka zato pobegne na more, gdje upozna galeba Luju...

DANAS NA FESTIVALU

Subota, 20. srpnja 2013.

KINO VALLI

11:00 | *Majstori*, press projekcija

CIRCOLO

12:30 | Press konferencije

Festivalska direkcija,
 iri Nacionalnog i Medunarodnog programa,
Tim svečanog otvaranja,
ekipa filma *Majstori*

KINO VALLI

Medunarodni program – Europolis

15:00 | *U kući*

Kratka Pula

17:00 | Hrvatski kratki igrani filmovi

18:10 | Kratka Pula, razgovor

Nacionalni program
Manjinske koprodukcije

18:45 | *Najljepša je zemlja moja*, projekcija

20:15 | *Najljepša je zemlja moja*, razgovor

Kratki filmovi EU
Medunarodni program

21:30 | *Nicoleta / Jackie*

ARENA

21:30 | Svečano otvaranje

22:15 | *Majstori*

POP RATNI PROGRAMI

10:00 | Festivalski otok, Giardini

20:30 | Puha ki orkestar, ispred

Arene

21:30 | Solarno kino, Labin

22:30 | Beatles Revival Band, Forum

22:40 | Kola  animiranih filmova za djecu, Portarata